

Záhada sa začína vyjasňovať!

Chlapci zvedavo nakukli dnu a kráčali za svetlom baterky. Ocitli sa v premietacej kabíne. Uprostred sa nachádzal obrovský filmový projektor s cievkou s filmom. Vedľa stál písací stol.

„Ja sa zbláznim,“ nevychádzal z údivu Bob. „Na stole je počítač a dokonca je zapnutý.“ Neveriacky pristúpili k stolu. Peter zažal zhrdzavenú stolnú lampu a v miestnosti sa rozjasnilo. „Aspoňže je tu elektrina,“ skonštatoval. Vedľa počítača sa hromadilo niekoľko elektronických spínacích skriniek, odvšadiaľ viseli káble a zásuvky.

„Môže mi niekto povedať, čo má toto všetko znamenať?“ spýtal sa Bob bezradne. „Vyzerá to tu, akoby z tohto miesta vystreľovali rakety do vesmíru.“

Peter sa zadíval na monitor počítača. „Myslím si, že sa ani veľmi nemýliš, Bob. Raz som sa celý víkend prizeral, ako pracuje môj otec. Pripravovali špeciálne efekty

pre nejakú filmovú strieľačku. A v režisérскеj kabíne mali také isté prístroje, aké sú aj tu. Pozrite na obrazovku! Je tu napísané: *Program – laserový štart*, a tam zasa *Dymové bomby – automatika*. Áno, som si celkom istý. Celý tento hókus-pókus je riadený odtiaľto.“

„Ale potom tu hore musí predsa celý čas niekto sedieť,“ uvažoval Jupiter.

Peter pokrútil hlavou. „Vôbec nie. Všetky programy sa dajú kontrolovať aj vysielaczkou. Takýmto spôsobom je možné dokonca mobilom odpáliť nálož. A viem si celkom dobre predstaviť, že aj toto zariadenie je na to tiež usposobené.“

Bob objavil na zemi kôpku kresieb. „Pozrite sa, toto je pôdorys kina. Je tu zaznačený každý priestor. Myslím, že sme sa dostali opäť bližšie k vyriešeniu. Napríklad tu: na každom okne je vyznačený modrý kríž pre dymové bomby.“ Jupiter sa zvedavo naklonil nad plán. „A tam, kde je kinosála, sú zaručene zaznačené pohyblivé signalizačné zariadenia. Len čo niekto vstúpi dovnútra, naštartuje sa premietanie filmu so strašidkami – presne ako sa to stalo nám aj policajtovi. Všetko je tu poprepávané a popspávané.“

Okrem tohto pôdorysu našli ešte aj ďalšie. Na jednom bola zaznačená celá kanalizačná sieť Rocky Beach. Bob, celý rozrušený, ukázal na malý vyznačený kruh. „Presne vedľa, ako sa pohybovať pod mestom. Je tu dokonca

aj priamy prístup k budove kina. Pravdepodobne vedie z pivnice. Pomaly mi to všetko začína byť jasné. Pomyslíte si na zvuky z vodovodného potrubia u tety Matildy! S týmto plánom sa dá zaklopať kdekoľvek na potrubie, dokonca aj vytvoriť dojem, že ide o akési záhadné bytosti. Je celkom možné, že dnes ráno niekto z páchatelov poťahoval aj špirálou.“

Ale objavili toho ešte oveľa viac. Na jednom z papierov boli zakreslené samé kruhy a špirály.

„To je šialené, veď sú to kruhy v obilí,“ zašepkal Peter slávnostne. „Všetko, ale naozaj všetko bolo dôsledne naplánované. A celé mesto na to naletelo. Ani nechcem vedieť, čo ďalšie ešte nachystali.“

Jupiter si znova prezeral plán starej budovy. „Tu hore by ešte mala byť veža. Ak je kresba správna, práve tam by sa mal nachádzať laser. Navrhujem, aby sme si aj ten dôkladne prezreli.“

Peter s Bobom súhlasili. Až s plánom v ruke konečne zistili, aká veľká bola v skutočnosti stará budova. Objavili ešte ďalšie priestory, chodby a schodiská. Na konci dlhej chodby konečne našli strmé schody vedúce rovno k veži.

Vnútri bol strašný zápach, takmer na zadusenie. Keď Jupiter vošiel dnu, vyplašené holuby mu prefrngli tesne popri tvári a cez lajdácky zadenbené okná vyleteli von. Jupiter sa tak preľakol, až takmer spadol.

Keď sa Traja pátrači trochu spamätali, zbadali mohutné laserové delo.

„Človeče, to je kolos,“ hlesol Bob. „Už si aj viem predstaviť, ktorým smerom je nastavené.“ Podišiel k oknu a zadíval sa rovno na námestie – tam smerovalo delo. „A tým sú vysvetlené takmer všetky strašidlá. Z tohto miesta vychádzali smerom na námestie tajomné svetlá.“

Peter a Jupiter stáli vedľa neho a dívali sa na to miesto. Ešte stále tam bolo množstvo ľudí zhromaždených okolo fontány. Tibor kľačal pred krištálom a zaprisahávajúc gestikuloval. Jeho žena tancovala okolo neho. A Susan Sandersová ešte vždy spovedala komisára Reynoldsa.

Jupiter si žmolil spodnú peru. „No, myslím, že už nemusíme dlhšie rozmýšľať nad tým, kto to tu všetko zorga-

nizoval.“ Bob prikývol. „To je pravda. Existuje iba jedna osoba, ktorá mohla niečo tušiť o tomto falošnom zázraku: Susan Sandersová. Za noc sa stala najznámejšou reportérkou na svete. Už viac nemusia pristávať mimo-zemšťania a objavovať sa strašidlá. Ľudia sú skalopevne presvedčení, že išlo o stretnutie tretieho druhu.“

V tej chvíli si Jupiter všimol, ako siahol kameraman do vrecka a vytiahol mobil. „Teraz si už spomínam. Naposledy mal tiež v rukách mobil.“

„Kedy naposledy?“ spýtal sa prekvapene Bob.

„Keď odrazu nad našimi hlavami prebleskovali laserové lúče!“ vykrikol Jupiter. „Rýchlo, padajme odtiaľto!“

Celí vydesení uskočili na opačnú stranu veže. Práve včas, lebo o zlomok sekundy neskôr vystrelili z dela laserové lúče. Až k veži bolo počuť výkriky ľudí na námestí.

„Mali sme šťastie,“ vydýchol si Peter. No Jupiter sa neisto pozeral smerom k oknu.

„Čo sa deje, Jupi? Predsa sa teš! Len o chlp sme sa vyhli lúčom, inak by nás ugrilovali.“

„Viem. Ale je tu ešte jedna vec, rovnako zlá.“ Peter a Bob s napätím počúvali.

„Myslím, že kameraman ma zbadal.“

V pasci

„Si si istý?“ prestrašene sa spýtal Bob.

„Neviem to určite. Odrazu sa obrátil a zdalo sa mi, že sa mi díva rovno do očí. Vzdušnou čiarou je to síce niečo viac ako sto metrov, ale vylúčiť sa to nedá.“

Peter nepokojne pobiehal po vežovej miestnosti. „Navrhujem, aby sme sa čo najrýchlešie odtiaľto vyparili. Ten kameraman mi vobec nie je sympatický. Myslím, že to bol on, kto tu nainštaloval celú aparatúru. Pravdepodobne by sa mu vôbec nepáčilo, že sa niekto prehrabáva v jeho veciach.“

Rovnaký názor mali aj Jupiter a Bob. Náhlivo sa potkýnali po úzkych schodoch a utekali k východu. Na jednom mieste takmer zablúdili.

Jupiter vychádzal z kinosály ako posledný. Peter už bol pri východe. „Pohni, Jupi!“ Potom trošku pootvoril veľké dvere, no vylakane ich hneď zavrel. „Neskoro, už idú hore po ceste rovno sem,“ zasyčal pomedzi pery.

Akurát sa stihli ukryť za starou pokladnicou kina a zhasnúť baterku. A potom sa prudko otvorili dvere.

„Eliot, si si istý, že si tu hore niekoho videl?“ Bol to hlas Susan Sandersovej. „Veď dobre vieš, že je tu plno holubov.“

„Hádam ešte dokážem rozoznať holuba od ľudskej tváre,“ frflal kameraman. „Ak niekto odhalí naše kúzelnícke predstavenie, všetka námaha bola zbytočná. Susan, počkaj na mňa tu dole a nespusti dvere z očí! Tu máš baterku. Trošku sa tam hore porozhliadnem.“

„A čo ak tam niekoho zbadáš? Čo s ním urobíš?“

„Ešte netuším. Ale jedno viem určite: nechcel by som byť v tej chvíli na jeho mieste.“

Nato Eliot vykročil rovno k malej pokladničnej búde. Traja pátrači sa ešte viac zasunuli pod pult. Kameraman prešiel len niekoľko centimetrov popri nich. No našťastie sa neotočil.

Chlapcom tlklo srdce až v krku.

Reportérka chodila nervózne hore-dolu. Po chvíli bolo počuť, ako na mobile vyťukáva nejaké číslo. „Tak pod' už konečne dole... Eliot? Tu je Susan. Pohni, už nemáme veľa času! O pár minút znovu vysielame. Nechcem zmeškať ten veľký tresk... Čo? Nie, nikto tadiaľto neprešiel... Veď ti hovorím... je to nezmysel, s tou tvárou sa ti to len zdalo... Zíď už konečne.“

Aj chlapcom už ostávalo málo času. Ak bude kamera-

man schádzať nadol, pôjde rovno k nim. Boli v pasci. Ich jedinou šancou bolo ujsť do veľkej kinosály. No aj ten najmenší šuchot by ich mohol ľahko prezradiť. Minúty utekali a Traja pátrači horúčkovo premýšľali, ako sa odtiaľ nepozorovane dostať. Vtom začuli za dverami ťažké mužské kroky. Kameraman sa vracal.

„No konečne,“ zastonala Susan Sandersová. V tej chvíli osvietil Rocky Beach prenikavý blesk a reportérke vypadla baterka z ruky. Odrazu bolo tma ako v rohu. Vzápätí nasledoval hromový úder. Pre troch kamarátov to bola jediná šanca. Okamžite vyskočili a utekali, ako len vládali. Za nimi sa otvorili dvere a celý priestor náhle ožiaril svetelný lúč. V poslednej sekunde dorazili do veľkej kinosály a ukryli sa za červenými plyšovými kreslami.

„Čo sa stalo?“ skríkol kameraman. „Neprebehol niekto okolo?“

„Upokoj sa, Eliot. Pri tom zablysnutí mi vypadla baterka z ruky. Môžeme už konečne ísť?“ Jupiter, Peter a Bob súhlasne prikývli.

„Tak dobre, poďme. Ale neustále som mal čertovsky nepríjemný pocit,“ vyhlásil kameraman. Potom už obidvaja vyšli z kina von.

Traja pátrači ešte niekoľko sekúnd nepohnute čupeli medzi radmi sedadiel. Až potom sa Jupiter odvážil začať baterku. Ich tváre boli biele ako krieda.

